

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' δλο τὰ συνειθιομένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευομεν τών Παρθενάων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθέλας πρὸς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ε κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμας μέρη — δέκα φράγκα καί 'στό χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ἔτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ἔπος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα τοῦ μηνὸς Φλεβάρη
κι' ἄλοι κι' ἄλοις 'στο ποδάρι.

Εἰκοσιτέσσερα σὺν ἑπτακόσα
και διασκέδασις δαιμονώσα.

Φασουλῆς και Πεικίλετος, ὁ καθένας νένος σκέτος.

Φ.—'Από τὸ κάρο μας 'ψηλά τὸν σβέρκο μας θὰ βγάλωμε
καὶ τὸν Καρναβαλόμοιο μὲ πτόπο θὰ σὰς ψάλωμε.

'Εμπρὸς ἀπὸ τὸν Φασουλή
πέρα, λαί μου κουρελή,
μαζί μὲ τὰ κουρέλια σου
καὶ μὲ τὰ ψευτογέλοια σου.

Σφουρίξετε, σφουρίξτραις μας, φουσίξετε, ταμπούναις,
πῶς πρέπει γιὰ τὰ μούτρα μας γαϊδουριναῖς μουτσούναις.

Καρνάβαλο δημοφιλή, Καρνάβαλο βρεγμένε
καὶ καταλασπομένε,
πῶς τὸ θωρεῖς ἀκίνητος καὶ χάσκωντας σὺν ξένος
τῶν μαχητῶν τὸ γένος;

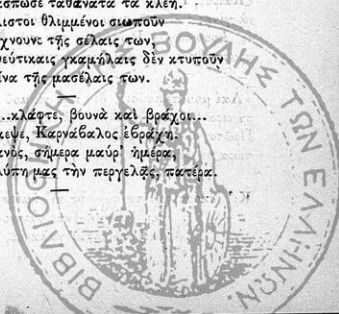
'Ακόμη 'στην πρωτεύουσα δὲν ἤλας, δυστυχῆ,
καὶ σ' ἔλουςαι πατόκορφα τριήμερος βροχῆ.
Λάσπ' ἢ δουλεῖα, Καρνάβαλε, βούρκος παχύς καὶ λέρα...
ἐπὶ τὰ δρό τὰ χέρια σου κι' εὐλόγα μας, πατέρα,

Κυριακὴ 'Ξημέρωνε, μὰ τί φρικτὴ κατάρη!...
Κυριακὴ 'Ξημέρωνε, κι' ὁ κόσμος μὲ λαχτάρα
τῶν μακαράδων πρόσεμνε νὰ δῆ τὸν Βασίλει,
μὰ μὲς' ἀπὸ τὸν Βόσπορο κι' ὄς κάτω 'στὸν Μαλιὰ
μούγγρσιμ' ἀκούστηκε βαρὺ: «θρηνητε, Τουρκομάχοι,
ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ χαλασιός, Καρνάβαλος ἐβράχη.»

Μάτια, ποῦ δὲν εἰδάκρυσαν 'στὴ φρίκη τοῦ πολέμου,
ἰσοῦρκωσαν μὲ δάκρυα γιὰ σὲ, Καρνάβαλέ μου.
Μούραις, ποῦ κρύαις φαίνονται σὲ καθεμιά ντροπῆ,
ἀπὸ θυμὸ 'κοκκίνισαν γιὰ σένα, τσελεπή,
ἔταν εμπρὸς σ' ἀντίκρυσαν βρεγμένο σὺν παπί.

Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος;... κόσμος ὅλος κλαίει
γιατὶ βροχῆ σου 'λάσπωσε τὰ θάνατα τὰ κλέη.
Γαϊδάροι χρυσοστέλιστοι θλιμμένοι σιωποῦν
καὶ ρίχνουνε τῆς σάλας τῶν
κι' ἀληθιναῖς καὶ ψεύτικαις γκαμηλαῖς δὲν κτυποῦν
γιὰ σένα τῆς μεσέλας τῶν.

Κυριακὴ 'Ξημέρωνε... κλάρτε, βουὰ καὶ βράχοι...
Καρνάβαλος ἐμούκαψε, Καρνάβαλος ἐβράχη.
Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρὸ ἡμέρα,
μὰ βλέπω πῶς τὴ λύτη μας τὴν περγελας, πατέρα.



Γιὰ κούταζε, Καρναβάλι, τί συρφετός φρενήρης!...
ἀπὸ τὸν θρόνον σου ἤψηλὰ θαρρῶ πὸς τὸν οἰκτεῖρες.

Βλέπω νὰ μὰς κιντὰζεις
καὶ τίποτα μὰς φωνάζεις

«Ὅρες, Ρωμηοί, σ'ὸ γλέντι σας καὶ σ'ὸ κουβαρναλῆκι
σας, Ρωμηοί, πὺ ἄργαγεψε καὶ τὸ μασκαραλῆκι σας».

«Λαί μου περιούσι, λαί μου κουρελῆ,
γιὰ τὴ χαρὰ σου θλιβόμαι, τὸ κέρι σου μὲ πνίγει...
ἄλλοτε ἴπλωνες ἴπλην γιὰ νὰ γλεντοῦν πολλοί,
τώρα πληρώνεις ἀκριθὰ γιὰ νὰ γλεντοῦνε ἴλιγοι.

«Λαί μου περιούσι μὲ φόρους φόρον ρέβεις
καὶ Καρναβάλια Βενετίας καὶ Νίτσας μού γυρεύεις.
Λαί μου περιούσι, χαρὰ γιὰ σένα ποῦλω!
μὲ τοῦτο τὸν πολιτισμὸ λινόνομαι σ'ὰ γέλοιο...
ἦταν καιρός, πὺ παστρικός ἴφορουςε κι' ἕνα ρούχο,
καὶ μόνο τὴν Ἀπόκρια γλεντούσε μὲ κουρελία.
Τώρα βρωμιάρης καὶ γυμνὸς ὅλο τὸν ἄλλο χρόνα
φροντίζεις νὰ στολίζεσαι σ'ὰ Καρναβάλια μόνο.

«Περιούσι λαί μου, γέλα πῆδα μὴ χαρὰ,
καὶ θὰ ἴδης καμμιὰ φορὰ
νὰ σκεπάζουνε τὴ ράχη τῆς γκαμῆλας τῶν Ἑλλήνων
τὰ χαλιὰ τῶν Γοββελίων,
κι' ἡ γκαμῆλα νὰ χερσὴ πᾶ ντὶ κἀτὲ εὐγενικά
καὶ μὲ φορὰ ὁ γκαμῆλιάρης νὰ τῆς λέρ Γαλλικά.

«Τίποτα ντισειγὴ γκαμῆλα ποῖός θὰ ζήση νὰ τὴν ἴδῃ;
ποῖός θ' ἀκούση γκαμῆλιάρη Γαλλικά νὰ τραγουδῇ;
Τί καιροὶ σας περιμένουν!...δὴν ἴδῃ οὔτε τουμπιέλι
καὶ νταουλί τοῦ εωρού,
καὶ κανεὶς τὸ γαϊτανάκι μὲς σ'οὐς δρόμους δὴν θὰ πλέκη
δίχως δίπλωμα χοροῦ.

«Τότε νὰ ἴδῃς Ἀπόκρια!...θὰ λείψουν βαρβαταίσις,
μασκαραλῆκι πρόστυχο καὶ σὰ βρωμερό,
κι' αὐτοί, πὺ ξεπαποῦστωτο χερσεύουν τῆς γκαμῆλας,
κι' αὐτοὶ γαλαζοκίματοι θὰ βγούνῃμὲ τὸν καιρό.

«Τότε κανεὶς δὴν θὰ βρωμᾶ σκουμπὴ καὶ μπακαλιάρο,
κι' ἄρμα θὰ βλέπης πάγγηρσον τοῦ Φασουλή τὸ κάρο.
Ὅχλος καὶ βάρβαρος λαὶς ἰδῶ δὴν ἴ' ἀπομείνη,
εὐγένεια Μομορανοῦ θὰ πέρνη καὶ θὰ δίνη,
κι' οὐτ' ἕνας δὴν θὰ βρῖσκειται σ'τὴ Ρωμηοῦνη μόνος,
πὺ νὰ μὴν εἶναι, βρε παιδιὰ, τοῦλάχιστον Βαρόνος.

«Καιρός, Ρωμηὲ τοῦ καργιέλι, πὺ ἄμπροζοῦ κοκορεύεσαι,
νὰ γίνης τοῦ πολιτισμοῦ καμμοῦ κι' οὐρακουτάγκος,
κι' ἀφοῦ σχλο-Ρωμιαίικα σὰν πῖν δὴν μακαρεύεσαι
προσπάθεις τοῦλάχιστον νὰ γίνης ψευτο-Φράγκος.

«Λαί μου περιούσι, δὴν πῆς νὰ μού χαθῆς;
σῆμαρ θέλεις πληρωμὴ γιὰ νὰ μακαρευθῆς.
Πρῶτα μακαρεύουσι μοναχὸς δίχως βία,
τώρα σὶ κάνουν μακαρὰ χερματικά βραβεία».

Κι' ἐσκόρπισαν τὰ σύννεφα κι' ἡμέρα θνάει Τρίτη,
κι' ἐράνηκ' ἕνας οὐρανὸς
ἀνεήλωτος καὶ γαλανός,

καὶ ἀσπίσιμα παρήγορον πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς κηρύττει
πὺς ὁ Καρναβάλις θάλλῃ μὲ τὴν Καρναβαλίνα,
κι' οἱ δρόμοι γίνηκαν γκαζι, δὴν εἶχαν καββαλίνα.

Κι' εἶπα κι' ἰγὼ σ'τὴν Φασουλή: «πάρε τὴ φαμιλιάρημας
καὶ πάρε νὰ ζιστόνομε τὴν ραχοκοκκαλιὰ μας,
πάρε τὸν χερποτόλεμο κι' ἐμεῖς νὰ τὸν κηρζόμε
καὶ κομρετὶ νὰ πάρομε καὶ κομρετὶ νὰ ρίξομε».

Καὶ σ'τὴν Ἐξέδρα ἴπαμε...τὴ Καρναβάλι τρέλλα!...
κι' ἡ Φασουλίνα μούλεγε: «χωρὶς νὰ θέλης γέλα,
μὴν κἀνης πᾶ τὸν σοβαρό
καὶ τὸν Ἱερμιά,
κάνε καὶ σὺ τὸν ζωηρό
νὰ δειχῆς εὐθυμία».

Χαί χαί τί διασκεδάσις!...τὴ κόσμος κι' εὐγενεὶς!
κι' ἐπάλθουν ἀτάσινικὰ
μὲ τοῦ συρμού τὸ θηλυκὰ,
κι' οὐδέτερος δὴν ἔμενε σ'τὸν πόλεμο κανεὶς.

Κι' ἔπεφταν χερτὰ βροχῆ,
κι' ἦταν ἡ κυρία Χι,
κι' ἦταν κι' ἡ κυρία Κάππα σὰν κυρία Πομπαδούρ
κι' ἕνα φορέμα ἴφορους, πούχε χρώμα σὰν γαϊδούρ,
κι' ἦσαν κι' ἄλλαις κι' ἦσαν κι' ἄλλαις
ἡρῶναις φλογεραῖς,
πὺ τῆς βρῖσκεις ὅπου σάλαις
καὶ χορός καὶ σουαρές.

Κι' ἔβλεπες τὸ κάθε μάτι φλογερό καὶ γουλωμένο,
κι' ἦταν κι' ἡ Κατινίνα σ' ἕν' ἀμάξι σταλισμένο,
κι' ἦταν κι' ἕνας μὲ σπουγγάρια, πὺ μὰς ἄρεσε πολὺ,
κι' ἄλλος ἦτανε μπουκίτο μὲ κεφάλι σὰν γουλί,
κι' ἦσαν καὶ πολλαῖς καρότσαις σὰν τρεχοῦμαι μπαζέδες,
μὲ χρυσάνεμα, μὲ ρόδα, καὶ τῆς ὥρας μενεζίδες.

Κι' ἦταν μία τὸν Δροσίνη, πὺ τῆς ἔπρεπε τὸ πρῶτο,
πλὴν σ'τῆς δράσεως τὸ σφεγῶς
αἰθανόμενον ἕνα ρίγος,
κι' εἶλας πρὸς τὴν συμβίαν πὺς χραιζόμεαι τσιρότο.

Μ' ἐκντούσαν κι' ἐκντούσα,
μὺ πετούσαν κι' ἐπτούσα.
Τέτοια φέστα σφαιμένη
καὶ τὴν περὶ σφαινεῖ,
κι' ἦταν κίτρινα ντυμένη
μὲ γκαμῆλ' ἀλθιθνή.

Χαί χαί τί διασκεδάσις, τί χωρατὰ, τί σκώμματα!...
κι' Ἀστυνομία γύριζε κι' ἱρρούει καὶ Στρατός,
καὶ μὲ τὴν σκόνη τῶν χερτῶν ἐγμίζαν τὰ στόματα
καὶ πολυμάργους μερικὸς τοὺς ἐπῆς ἱμετός.

Τσίσιμα, μαμμά, φωνάζανε καὶ κάμποσα μουρελία...
χὰ χαί τί διασκεδάσις!...ἔραβηκα σ'ὰ γέλοιο.
Καθίνας πῆγε μακαρὰ νὰ δῆ τὸν γείτονά του
κι' ἔτσι δὴν ἱμακαρέφε κανεὶς τὰ μούτσουνα του.



Σκασμός, βρέ γρουσουζικά,
νὰ 'δούμε τὰ ρέστα...
φινίτο λὰ μούζικα,
πασσάτα λὰ ρέστα.

Βαστάτε τὰ τσίαια σας, περιδρομοί, τέρατα,
ροκάναϊς ν' ἀκούσωμε, σφυρίγματα, κέρατα.

Καλὰ τὴν 'περάσαμε,
διαβήκαν τὰ νέρη,
κι' ἐφέτος ἐδράσαμε
μὲ σφρίγγος, μὲ κέφι.

Ὅμως 'δῆτε μέσα σ' ὅλα
μὴ μαϊμού κοκκινοκόλα.

Θυμηθῆτε τὸν Δαρβίνο, σύγχρονοί μου Τουρκοφάγοι,
ποῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἐκείνης τὸ παράγει.

Κι' ἂν αὐτὸ δὲν ἀληθεύῃ δι' ἀπάσας τὰς φυλάς,
πλὴν πιστεύω πὼς βεβαίως θὰ κατάργῃ ἐκ μαϊμούς
τῶν συγχρόνων χαρτομάχων ἢ περιδλεπτος Ἑλλάς,
ποῦ τοῦ κόσμου κάθε τόσο πιθηκίζει τοὺς συμμοῦς.

Ὡ Καρναβάλε πατέρα,
τί κοινῆς χαρᾶς ἡμέρα!

'Βγήκαν ὅλοι πανοικίσι
κι' ἔτρεχαν ἰδῶ κι' ἐκεῖ.

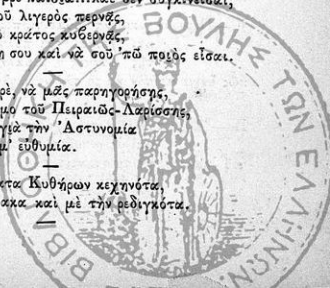
Νάταν πάντα τίποτα Τρίτη
νὰ μὴν 'κάναμε δουλειά...
καὶ σὰν 'γύριζα 'στὸ σπῆτι
μ' ὅλη μου τὴ φαμελιά,

ἔτυχε κι' ἀπ' τὸ καμίνι τῶν γραμμάτων νὰ περάσω
κι' εἶδα 'μπρός μου τὸν Δεσπότη, τὸν Γρηγόρη μὲ τὸ ράσο,
κι' ἔσκουζα 'στὴ φαμελιά μου μὲ φωνάρα δυνατὴ:
'φυλαχθῆτε μὴ μὰς ρίξῃ κι' ὁ Δεσπότης κομφετί».

Π.—'Ε! Καρναβάλε, βρέ παιδιὰ...λαὶ δὲν συκινεῖσαι;
ἔ! σὺ, ποῦ λιγερός περνᾷς,
θαρρῶ τὸ κράτος κυβερνᾷς,
γιὰ δεῖξέ μου τὴ μύτη σου καὶ νὰ σοῦ 'πῶ ποῖός εἶσαι.

'Ελα, Κορριάτῃ λιγερό, νὰ μὰς παρηγορήσῃς,
πές μας γιὰ σιδηρόδρομο τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
δεῖξέ μας νομοσχέδια γιὰ τὴν Ἀστυνομία
νὰ δεῖξωμ' εὐθυμία.

Κυτᾶτε σῖς, ἀγάμματα Κυθήρων κεχνητά,
καὶ τοῦτον μὲ τὸν θάρακα καὶ μὲ τὴν ρεδιγλότητα.



Γιὰ τοῦτον ἀναψαν πυρσούς κι' αὐτοὶ ποὺ ζοῦν 'στὸν Ἄρη,
ἔχουν ἐκίνοι τὸνομα, κι' ἔχ'αμ' ἡμεῖς τὴ χῆρι.

Ἐ! σὺ, παπποῦ ξιφουλκήσε, τὸν θώρακά σου σείσε...
ὄ' ἔγνωρίσα καὶ μὲ γελᾷς, ὁ Θεοδώρακ' εἰσαι.

Πολεμικὸ μὲ πρόσωπο, σπαθὶ μὲ γυμνωμένο,
τὸ Κορδοναὶ πλέκεται σὰν πέρου ξιφτισμένο.

Ἐφ' ἄρα καὶ σείνα, ποὺ κρατεῖς λοχαγισμῶν κοντύλι,
κι' ἀπὸ ἔμπροστὰ καὶ ἔπισω σου χιλιάδες τρέγουν σκύλοι.

Γιὰ νὰ τιμᾷ τὸ δῖάθα σου τὴσθε σκυλιῶν ἀντάρα
Σιμόπουλος θὰ λέγεσαι, καὶ ποὺ τὴν πῆξ τὴν κλάρα;

Ἐ! σεῖς, ποὺ τὰξιώματα κατέχτετε τὰ πρῶτα,
τὸ Παρλαμῆντο ἔβρωποιε τὰ νηστικὰ σας χῶτα.

Οἱ Τσελιγκάδες ἔρχονται, πηδῶν ἄρνιὰ σιμὰ των...
τοὺς ἔγνωρίσα, τοὺς ἔγνωρίσα, καὶ ἔφ'ρα τὸνομα των.

Γνωστὸς μοῦ φαίνεται κι' αὐτός, ἀλλὰ γνωστὸς κι' ὁ δεῖ-
ξί! ἔ! τί μούτσουνα γνωστὰ, [νεκ...
ποὺ ἔστὸν Κερνάβαλο ἔμπροστὰ
πηγαίνουνε νὰ δώσουνε τῶν ἔργων των εὐθύνες.

Ποιὸς εἶναι τοῦτος ὁ κομψὸς μὲ τὸ γηκίλι 'στὸ μάτι;
ἔλατε νὰ γνωρίσωμε κι' αὐτὸν τὸν διπλωμάτη.

Φ.—Σ' ἔγνωρίσ' ἀπὸ τὸ μονάκλ, Μινίστρε σοβαρέ,
καὶ δὸς μοῦ τὰ σεβήσιμα σου νὰ κάνω σουαρέ.

Π.—Ποιὸς τοῦτος ὁ μεγάπλουτος, ποὺ μόλις χαιρετᾷ;
εἶναι κι' αὐτὸς ὁμογενὴς ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ.

Ὅμογενεῖς, μαρὶ παιδιὰ, καὶ πάρτετε διδάσκια,
ἔδω φοροῦνε τὰ ἔψηλά, 'στὴν Πόλι τὰ φεσάκια.

Φ.—Ἄπ' ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς ὁ κύρ Ἐτίμ μ' ἄρεσαι,
καὶ 'στὴν Ἀθῆν' ἂν ἔμπαινε δὲν θάβγαζε τὸ φέσι.

Π.— Ἐ! σὺ, μεγάλε κοιλκαρᾷ
καὶ μακροχρῆν μασκαρᾷ,
Ταμίας πρέπει νὰ γενῆς
ἢ κἂν Ἡγούμενος Μονῆς.

Φ.—Περνοῦν γραμματικίζουμένοι, περνοῦν δασκάλων πλήθη,
καὶ σχολιάζεται πολὺ
τῆς Ἀθηνᾶς ἡ κεραλή
πῶς ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ σὰν νεροκολοκῦθι.

Π.—Ἐνας σολεῖξ, ποὺ ἔχ'ορτανε φασούλι καὶ ρεπάνι
καὶ μὲ ρεσινα ἔπασσε,
ποὺ ἔκάπνισε μὲ τὸ στακνεῖο τὸν εὐγενῆ νὰ κᾶν,
κι' ἦπτε λιχρὸ κι' ἔξ'ερασε.

Φ.— Ἀπὸ τῆς γῆς τάνθρωπινὰ
μ' ἄρεσαι τὸ γαῖδιουρι,
κι' ἄπ' ὅλα τὰ θαλασσινὰ
προκρίνω τὸν Βουδούρη.

Π.—Ἐπιθεώρησις Στρατοῦ προλέγεται μεγάλη,
πῶς θάχομε προβιασμούς κανεῖ μὴν ἀμφιδούρη.

Φ.—Μές 'στῆς τριλλῆς Ἀπόκρηας τὰ τόσα θεοκάλαθα
φωτοχυσία κ'ύτταξα καὶ μέσ 'στὸ Κεντρικὸ,
καὶ πρὶν ρωτήσω νὰ μοῦ ποῦν μονάχος ἰκατάλαθα
πῶς ἔχει διασκέδασι καὶ μπάλιο-ποντικὸ.

Π.—Σέρνουν οἱ κλέφταις τὸ χορὸ καὶ δείχνουν ἄσπραξ
[μούραξ,
τὸν σέρνουν κι' οἱ φιλότιμοι μὲ τηγανιοῦ μουντζούραξ.

Φ.—Χαρῆτε καὶ χορεύουνε, τζάκια προνομιοῦχα,
ὄμως κι' ἡ φτώχεια μιά χαρὰ
χορεύει σὰν τρανή κυρὰ,
κι' εἶν' ἔξ ἀνάγκης ντεκολτὲ, γιὰτὶ δὲν ἔχει ρούχα.

Π.— Ἄγ! οὐρανὸ πούσαι ἔψηλά,
χρυσὴ νὰ φέξη ἔμ'ρα,
κι' ἂν θιλιγὸ σῶνει καὶ καλά
νὰ βρέξη ἔδω πέρα
νὰ ποτιεθεῖν τὰ χόρτα μας κι' ἡ κητροναρνετζιὰ,
κ'ύττα λαὸ γουνηπιτὴ
καὶ βρέξει μόνω κομρετι,
γιὰ νὰ μὴν ἀγοράζωμε 'στὸυ Παλλῆν καὶ Κοτζιᾶ.

Καὶ καμφοῦρα ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ναί! τοῦ Πολέμου ἔβγαξε τ' «Ἀλάβαστρα», ποιήματα,
ἔμπνευσεως ἀληθινῆς σπριγῶν ἀποκνημάτα,
μὲ φαντασίαν φρίσσουσαν καὶ πάθος καὶ ψυχῆν,
ποὺ τὴν πτωχὴν μας ποίησαν τιμῶν κατ' ἔλογῆν.
Σακελαριῶν τύποις, ὅλα χαριτωμένα...
τὸν ποιητὴ τὸν ζήτητε καλλίτερον ἀπὸ ἔμ'να.

Λαμπρὰ τὰ «Πενανθήνια», τὸ Περιοδικὸν
Μιχαηλίδη Κίμωνος σὰν Εὐρωπαϊκόν.
Εἰκότων πλούτος ἄπειρος, μεγάλη πολυτέλεια,
κι' ἀκριβεία κι' ἐντέλεια,
καὶ γλαφυρότης ὕλης
τὰ μάλιστα ποικιλίας
μὲ ποιητῶν καὶ μὲ πῆζων ὀνόματα γνωστὰ,
κι' ὁ Φασουλῆς πρὸς ὅλους σας θερμῶς τὸ συνιστᾷ.

Διηγήματα θὰ βγοῦνε τεχνικώτατα γραμμῆν
κι' ἔξαιρέτως τυπωμένα.
Τὰ συνέγραψεν ἐκεῖνο τὸ καλλιμὲ τὸ γνωστὸ
Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, καὶ θερμῶς τὰ συνιστᾷ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐπιθεμὸς τριαντακτρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.